

Folketingets Forhandlinger. (12.)

177 14. Okt. 1897: 1. Beh. af Finanslovf. f. 1898-99.

178

her vilde være en Katastrofe af aller højeste Klasse, saa det er et Spørgsmaal af største Interesse, hvorvidt det kan være tilladeligt, ad den angivne Vej at reducere Antallet af Maskinmestre til en enkelt, tilmed naar det skal være bevisligt, at en saadan Ene-Mester paa sin Fart til Malmø alt er gaaet til Hvile ud for Trekrøner. Derved komme de Ulykker, som vi have haft et Par af, men vi ville risikere Katastrofer, som blive ganske anderledes uhyggelige og storslaaede end den, vi opleved ved Jærnbannerne, skønt disse ere gode nok. Det er mig bekendt, at Maskinmesterforeningen har indsendt et Andragende til Indenrigsministeriet af 29de August i Aar for at ubede sig nærmere Oplysninger, og det er i den Anledning, at jeg her tillader mig paa Folketingets Vegne at rette denne Forespørgsel om, hvad der i den Retning er sket, og hvorvidt man agter at forhindre, at noget som det her anførte udføres.

Der er endnu en lille Sag, jeg gerne vilde henlede den ærede Indenrigsministers Opmærksomhed paa. Det er Jærnbannerne vedrørende. Nu er der jo forelagt et Lovforslag om Erstatningsansvar for Jærnbannerne, og derunder kommer det Spørgsmaal, jeg har at fremsætte. Det drejer sig om en Fiskeeksportør, som i April Maaned i Aar har begæret fra Generaldirektoratet at maatte faa en *hvidmalet* Jærnbanevogn til sin Transport af Fisk til England og begært den leveret parat i Roskilde. Som Svar blev der vel stillet en Vogn disponibel, men paa Betingelser, som ikke vare billige; den Mand som havde engageret Vognen, kunde vanskeligt indlade sig paa at tage imod Vognen paa de stillede Betingelser. Han har senere henvendt sig om at faa disse forandrede, men de ere ikke imødekomne, og Svaret paa det Andragende, han indsendte i April har han i alt Fald ikke faaet før, sent paa Efteraaret, saaledes at Vognen, som han havde Brug for i Sommermaanederne — det er jo paa den Tid, man skal bruge de hvidmalede Vogne — har han slet ikke kunnet faa. Den samme Mand har haft et Tilfælde, hvor han har gjort et Erstatningskrav gældende over for Jærnbanevesenet. Han havde nemlig sendt en Sending Aal af hvilke han aarlig eksporterer

3. à 400,000 Pund — over Esbjerg til England fra Roskilde. Jærnbanebestyrelsen vælger sely, hvilket Tog den vil ekspedere en saadan Sending med, og den vælger at sende den med et Ekstragodstog, som gik forinden det ordinære, der ellers altid er beregnet paa at tage disse Fisk med, saa at de kunne komme tidnok til Dampskibet og blive førte levende over til England. Men Tilfældet vil, at dette Ekstragodstog kommer for Skade paa Vejen og ikke kan komme videre. Saa lader man ganske rolig Aalene blive i dette Tog og sender dem med et senere, men saa meget senere, at Aalene komme omtrent døde til Esbjerg og altsaa formodentlig vilde være helt døde ved Ankomsten til England. Tabet for Eksportøren er nogle Hundrede Kroner, da som bekendt døde Aal næsten ingen Ting ere værd, medens levende have en betydelig Værdi. Saa gør han dette Erstatningskrav gældende, støttende sig til, at man *kunde* have indlemmet Vognen med hans levende Fisk i det ordinære Godstog, som kom forbi Roskilde $\frac{3}{4}$ Time efter det nedbrudte, hvor dette havde maattet stoppe op. Det burde man sikkert have gjort i Henhold til de Instruktioner, der findes for Stationsforstanderne, og som gaa ud paa, at disse *skulle* fremme saadanne Forsendelser. Saa var Sendingen kommen tidnok til Esbjerg, og Manden havde bjerget sin Eksport i god Stand; men i Stedet for lader man Aalene blive staaende, og Følgen er, at de dø. Nu gør han Erstatningskrav gældende, og Ministeriet svarer derpaa, at det kan ikke indlade sig herpaa, thi for det nedbrudte Ekstratog, som Banebestyrelsen havde valgt at sende dem med, var der „truffet saadanne Dispositioner“, at man ikke kunde indlemme Vognene i det paafølgende ordinære Godstog. Men der opgives ikke, hvilke disse Dispositioner ere. Det forekommer mig lidt underligt, at man ikke i mindste Maade angiver, hvorfor man ikke har gjort, hvad Stations-Instruktionerne lyde paa, og derved forspilder Manden næsten hele Indtægten af denne Fiskefor-sendelse. Ved samme Lejlighed skal jeg gøre opmærksom paa en anden Mærkelighed. Naar man herfra afsender Fisk pr. Fragtbrev til Udlandet, i dette Tilfælde til England, og betaler den gennemgaaende